

Наш Іван кохавсь у мріях:

Думкою літає

Та скарби усе знаходе,

Гроші здобуває.

Одного разу пішов він

На баштан до пана:

Огірочки молоденькі

Звабили Івана.

Взяв мішок Іван з собою,

Повен щоб набрати,

Та й почав він до баштану

Стиха плазувати.

Як підліз до огірочків,

Став він і гадає:

— Це, їй-Богу, мені щастя

Зараз набігає.

— Наберу цих огірків я

Повну лантушину,

А тоді візьму за їх я

Добру копійчину.

— За ті гроші собі маю

Курочку купити,

А та курочка курчаток

Буде нам водити.

— Я візьму оті курчата

Та й пошлю я жінку

їх продати, і куплю я

За ті гроші свинку.

— Наведе мені та свинка

Поросят чимало,

Будуть в мене і ковбаси,

Буде в мене й сало!

— Тільки — ні! Ті поросята

Я не буду їсти,

А як виростуть, то їх я

Теж продам у місті.

— За ті ж гроші всі куплю я

Добрую коняку,

І вона роботу буде

Нам робити всяку.

— А до того приведе ще

Лошачка такого,

Що швидкішого не буде

Коника ні в кого.

— Лошачка того продам я,
Хату щоб купити,
Біля хати ж щоб садочок:
Вишеньки та квіти.
— А там далі і город щоб —
І його чимало,
Бо я хочу, щоб на ньому
Все там виростало.
— Огірків теж насадю я,
Бариша щоб мати...
Тільки горе, що такий то
Вже народ наш клятий:
— Не вдержиш і огірочка,
Вирвуть все до краю...
Ну, байдуже, сторожів я
Добрих понаймаю,
— А сам вийду потихеньку
Із своєї хати
Та й піду у сторожів тих
Варти вивіряти.
— Так піду я понад краєм
Та й гукну: — Не спіте!
Гей, чи чуєте? Город мій
Добре бережіте!
Та й згукнув Іван, мов справді
В нього вже те діло:
На баштані ж тому двоє
Сторожів сиділо.
Як почули вони Йвана, —
Кинулись до нього,
Та й піймали зараз в руки
Із мішком дурного.
Попобили бідолаху,
Мали ще й в'язати,
Та вже вихопився якось
Та мерщій тікати!
Як вернувся, — ще довгенько
Чув побиту спину,
Та нікому не хвалився
Про свою причину.
Та вже потім жінці якось
Розказав се діло,
Та — сусіді: трохи згодом
Всюди облетіло.
Почали тоді сміятись:
— Он як наші вміють, —

Що думками із нічого
Швидко багатіють!...
